

Den DRUHÝ

Čtvrtek 21.3.
19.00 hodin

Bílé divadlo Ostrava
Z TOHOTO OBRAZU UŽ NIKDY NEODEJDU
(KOLOTOČ)

Bílé divadlo Ostrava je volné umělecké sdružení, které již 30 let představuje světu svou formu alternativního divadelnictví. Jakožto domácí soubor se snaží vždy ukázat to nejlepší, což vedlo v roce 2011 k vítězství na celostátní přehlídce v kategorii hudební divadlo. Tentokrát předvedli divákům a porotě svůj divadelní kus Z tohoto obrazu už nikdy neodejdu (kolotoč), který hrají již od dubna roku 2005

Dominantou scény a hry samotné je dřevěný kolotoč, který na začátku představení slouží k pobavení odvážných diváků. Po vypuknutí samotného děje však již slouží jako symbolický faktor lidského života. Osud si nevybírá a smrt čeká na každého. I když ne každý bude mít tu čest potkat Smrt svlečenou. Ze slov autorů: „Na kolotoči budeme znovu prožívat každý okamžik

života v souvislosti s city, ze kterých se celkově lidský život skládá.“

OHŁASY DIVÁCTVA:

Lepší než včera ♦ Líbilo se mi to víc než Postele ♦ Na mě moc depresivní

ROZHOVOR S HERCI:

K rozhovoru se nám povedlo odchytilit představitelku role Smrti, paní Šárku Nebojsovou. Odpovídala s úsměvem a polévkou v ruce, ale poněkud nám ztěžoval práci neposedný buldoček, který se snažil přeprat přítomný kolotoč.

Vaše role si vyžaduje hraní ve spodním prádle. Proběhla nějaká speciální příprava na tento kousek exhibicionismu?

Ne (zamyšlení), ne.

Je Vám to vlastní?

Exhibicionismus mi není cizí. Já jsem taková sama o sobě. Nedělá mi to problém hrát s Bílým divadlem.

Čí to byl nápad, že smrtka se během hry postupně vysvléká?

Tady se chce zřejmě ukázat, že Smrt není ta špatná ani škaredá. Zlá je ta nemoc, ta rakovina, co vás užírá. Proč by měla být Smrt ta špatná. Všude je to idealizované, že Smrt je ta škaredá, třapatá, kostnatá. Ale tady to je Bílé divadlo a takhle to prezentuje. Je to nápad Bílého divadla.

Takže je to scénický záměr?

Pokud znáte Bílé divadlo, tak to se prezentuje v hodně představeních nahotou. Jo? Jsou to třeba Lyžaři a podobně. Zde je vidět, že nahota nám není cizí.

Co konkrétně pro Vás znamená divadlo?

Je to něco, co mě naplňuje. S příjemnými lidmi. Je to o knihách: má to vždycky podklad z něčeho konkrétního. Nejsou to žádné slátaniny.

Byla jste dneska nervózní kvůli poroty?

Ne, ne. To já nejsem nikdy. To mi nijak nedělá. Spíše možná kvůli známým, co tady přišli. Ale já nebývám nervózní. Možná jsem trochu ze začátku, ale když tam vlítu, začnu si točit, tak jedu si to své točení a nedělá mi to problém. Já jsem tak nějak bezproblémová. (smích)

HODNOCENÍ POROTY:

Motto:

Divadlo je syntézou literatury (text),
výtvarna (scéna), hudby, odehrávající
se dialogu mezi lidmi (herci a diváky).

(Edice Umění vnímat umění, Jan Hyvnar: Divadlo)

V sále je dřevěný vrzající kolotoč, stará sečkovice (stroj na řezání slámy), velká šatní skříň, stůl a kolem něj skupina černobíle oděných mužů, a mladá žena s kosou v ruce, s bíle natřenou tvář, polonahá pod černým dlouhým kabátem. Jeden z herců v pouťovém kostýmu vyzývá publikum ke svezení se na kolotoči. Představení začíná.

Účinkující prostřednictvím filozofujícího textu složeného z úryvků básní, poetických obrazů a lidových písní za doprovodu orchestrionu, houslisty a harmonikáře postupně navozují atmosféru rozjímání o základních věcech života a smrti, o lidské existenci a jejím smyslu.

Netradiční pojetí divadla, inscenace vykazující prvky paradivadelní aktivity (divadlo jako psychoterapie, arteterapie), prvky divadelního informelu (spontánnost projevu a svoboda v užívání jevištních prostředků bez ohledu na platné konvence, s přímým zapojením diváka) je Bílému divadlu vlastní již po dlouhá léta. Výrazný podíl výtvarné a hudební složky se ve spojení se vším shora řečeným projeví v působivém, emotivním syntetickém jevištním výrazu, který zasáhne velmi silně především citově vnímavého diváka.

V inscenaci „Kolotoč“ jsou sice citovány minulé jevištní i venkovní projekty Bílého divadla, zakomponovány jsou i události ze soukromého života účinkujících a jejich vzájemné rodinné a mezilidské vztahy, inscenace jako celek však i oslovuje diváky neznalé těchto skutečností. Oslovuje je především díky estetické kvalitě výsledného uměleckého tvaru, síle hudby a obrazu, síle lidové písně a jejího poselství a síle autenticity v projevu všech účinkujících.

Samotná výpověď je pak obsažena ve sdělení skutečnosti, na kterou však lidstvo neustále jakoby zapomíná: lidský život je ohraničen narozením a smrtí, a prožít jej můžeme aniž bychom rozpoznali, co je podstatné a nepodstatné, důležité a méně důležité. Bílé divadlo svou inscenací říká, co je důležité pro ně, a nabízí divákům sdílení hodnot, které mohou lidský život ozvláštnit a zkrášlit. A nabízí také možnost zamyšlení se nad sebou samým a nad svým vnímáním života a světa vůbec. V tom je největší síla i klad inscenace.

Za porotu Ladislav Vrchovský

